

Aj mena ou bejby hel

Harlej

1. Je to všechno pryč.
Nenávratně a jednou provždy pryč.
Jen rezavá nádrž mého prvního hárleje
a roztrhaná bunda nasáklá olejem
mi občas proti mé vůli
připomenou tu dobu.
Silnici rozpálenou sluncem,
tetelící se vzduch,
vzteklý řev motorek
a omamnou vůni benzínu.
Znovu vidím ty ošlehané tváře
za vysokými řidítky,
jejich rysy jsou však již
rozmazané rukou času.
Ale jednu tvář nezapomenu nikdy,
i kdybych žil tisíc let.
Jede v čele, vždycky první.
Hrdý, nespoutaný, s mastnými vlasy
vlajícími ve větru.
Jmenoval se Ločman.
Vlastně to byla jeho přezdívka,
jeho pravé jméno neznal nikdo,
ani rodiče.
Pro všechny to byl vždycky jenom Ločman.
A pro mne ještě něco navíc.
Táta.
Člověk, který mi dal nový život a naději.
Tehdy, když mě našel na ulici,
stál jsem už po pás v řece smrti.
A on mne posadil na svou motorku
a vyvezl za město. Zapálil oheň
a celou noc jsme jen tak seděli,
kouřili a dívali se do plamenů.
Nebylo třeba slov.
2. Od té doby jsme jezdili spolu.
Zdálo se, že to nikdy nezkončí.
A pak přišla ta zatáčka.
Všichni o ní věděli.
I Ločman.
Nevím, proč to udělal.
Místo, aby přibrzdil,
přidal plyn a dal svému hárleji křídla.
Jakoby se chtěl vysmát strachu,
přírodním zákonům a všemu,
co člověka svazuje.
A to byl konec.
Nebo spíš začátek konce.
Všichni jsme to věděli.
Teď už je to pryč.
Nenávratně a jednou provždy.
Jediné, co tu zbylo,
je ta Ločmanova píseň.
Zpíval si ji ve chvílích
toho zvláštního smutku,
kdy blednou hvězdy,
začíná nový den

a člověk je úplně sám.
Zpíval ji nahlas, falešně.
Hlasem poznamenaným lety a burbónem,
ale pro mě to znělo jako hudba z ráje.
Bylo to asi takhle:

R: Aj mena ou bejby hel
aj mena ou juvi sej
ví nemo skáj Ločman fri
aj mena ou bejby hýl